

Sygn. akt XI Ka 137/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz- Patyra (spr.)

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 roku

sprawy Ł. M.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 2 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 588/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę Ł. M. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt ***XI Ka 137/14***

UZASADNIENIE

Ł. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 23 kwietnia 2012 r. w B. woj. L. , uderzając pięścią w twarz A. J. spowodował złamanie wyrostka zębodołowego szczęki w okolicy zębów 17-15 i w odcinku przednim , oraz złamanie korzenia zęba 15 , które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu

tj. o przestępstwo określone w art. 157 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013r. w sprawie II K 588/12 Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

1. uniewinnił Ł. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. H. (Kancelarii Adwokackiej w B. przy Pl. (...)), kwotę 924,00 (dziewięćset dwadzieścia cztery i 000/100) złote plus podatek VAT w stawce 23% tytułem nie opłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu.
3. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa

Apelację od powyższego wyroku złożyli **prokurator**. Na podstawie art.425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Powołując przepis art. 427 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na wyciągnięciu wadliwych wniosków opartych na nieprawidłowej argumentacji i błędnej ocenie materiału dowodowego prowadzącej w konsekwencji do stwierdzenia, że Ł. M. nie popełnił zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do przeciwnego wniosku,

- obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, z naruszeniem art. 4 kpk, 7 i 92 kpk polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności dotyczących czynu zarzucanego oskarżonemu, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów co przy nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia Ł. M. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Powołując się na powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu II Wydział Karny do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja jako zasadna skutkować musi uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Analiza akt sprawy oraz lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy w sposób, który pozwoliłby na uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Słusznie zauważa prokurator, że z uwagi na zmianę zeznań przez pokrzywdzonego Sąd winien był je oceniać ze szczególną wnikliwością i ostrożnością zwłaszcza jeżeli się zważy na to, że w chwili zdarzenia A. J., jak wynika nawet z jego relacji znajdował się pod wpływem alkoholu.

Podnieść przy tym należy, że zeznania tegoż pokrzywdzonego złożone na rozprawie nie były zupełnie zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego a Sąd pomimo tego obdarzył te zeznania i wyjaśnienia walorem wiarygodności. Z wyjaśnień oskarżonego nie wynika bowiem, że w trakcie wymiany zdań popchnął on A. J., jak wskazywał oskarżony i jeden ze świadków – Ł. Z..

Tymczasem ustalenie powyższej okoliczności miało istotne znaczenie dla zakresu odpowiedzialności oskarżonego.

Zgodne z zasadami określonymi w art. 7 kpk ustalenie, że A. J. został popchnięty przez oskarżonego, w sytuacji gdy w materiale zgromadzonym w toku postępowania sądowego brak było dowodów potwierdzających to, że pokrzywdzony został uderzony przez Ł. M., winno było skłonić Sąd Rejonowy do rozważenia, czy jego zachowanie określone w akcie oskarżenia nie wyczerpało znamion przestępstwa z art. 217 kk.

Zwrócić wszakże należy uwagę na to, że w trakcie pierwszych zeznań pokrzywdzony wskazywał na to, że został uderzony przez mężczyznę ubranego na biało, którego później rozpoznał jako Ł. M.. W sytuacji, gdy w toku rozprawy wskazywał na okoliczność upojenia alkoholowego oraz dolegliwości związane z doznaniem obrażeń twarzy, które według niego miały wpływ na treść jego zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego, nie można wykluczyć, że to właśnie odepchnięcie było przez niego interpretowane jako uderzenie i w związku z tym zachowaniem oskarżonego on i jego ojciec, który złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, domagali się prowadzenia postępowania, a w konsekwencji tego, że to ono zostało objęte aktem oskarżenia, jakkolwiek nie sposób uznać, by

tego rodzaju zachowanie mogło wywołać skutki, o jakich mowa w zarzucie w postaci złamania wyrostka zębodołowego szczęki w okolicy zębów 17 -15 i w odcinku przednim oraz złamania korzenia zęba 15.

Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z zasadą skargowości (art. 14 § 1 k.p.k.), ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. W konsekwencji, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Nie jest wyjściem poza ramy oskarżenia takie postąpienie, w którym sąd w wyniku przeprowadzonego przewodu sądowego i weryfikacji ujawnionego materiału dowodowego:

- 1) ustali, że rozpoznawane przez niego zdarzenie miało miejsce w innym czasie, niż to przyjął prokurator w akcie oskarżenia;
- 2) dokona w wyroku pewnych ustaleń faktycznych odmiennie, niż to zostało przyjęte w akcie oskarżenia, popieranym przez prokuratora; przy czym ustalenia te mogą dotyczyć nie tylko strony przedmiotowej, ale także (co nawet występuje częściej) strony podmiotowej czynu;
- 3) przyjmie odmiennie, co do szczegółów, zachowanie się i sposób działania poszczególnych sprawców;
- 4) powiąże zachowanie oskarżonego, zarzucane mu w akcie oskarżenia, z odmiennym skutkiem niż to stwierdza prokurator.

Warunkiem wprowadzenia jednej, czy też nawet wszystkich zmian jest jedynie to, aby w realiach dowodowych konkretnej sprawy oczywistym było, iż sąd dokonywał oceny tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia (tzw. tożsamość czynu zarzucanego i przypisywanego). (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012r., II KK 9/12, LEX nr 1226693).

W tej zaś sytuacji bezwzględne było dokonanie konfrontacji oskarżonego z pokrzywdzonym i świadkiem Ł. Z. celem nie budzącego wątpliwości ustalenia, czy oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego oraz dosłuchanie pokrzywdzonego, czy składając pierwsze zeznania, które obciążały Ł. M. miał w polu widzenia okoliczność, że został on popchnięty przez oskarżonego.

Wyżej wskazane okoliczności przekonują o konieczności uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Ł. M. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej. Jest bowiem rzeczą oczywistą, że to ten Sad I instancji winien przeprowadzać postępowanie dowodowe i dokonywać oceny materiału dowodowego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe dążąc do możliwie jak najbardziej precyzyjnego wyjaśnienia wszelkich okoliczności związanych ze zdarzeniem objętym zarzutem, mając w polu widzenia wyżej wskazaną argumentację. Po czym po dokonaniu wszechstronnej oceny materiału dowodowego, respektującej wymogi art. 4, 5, 7 kpk, ponownie rozważy możliwość przypisania Ł. M. winy w zakresie zarzucanego mu przestępstwa. W razie zaś ustalenia, że przypisanie winy w zakresie zarzutu wskazanego w akcie oskarżenia nie jest możliwe rozważy czy w ramach skargi oskarżyciela, a więc w granicach zdarzenia faktycznego objętego zarzutem oskarżenia, nie można dokonać subsumcji czynu objętego skargą pod inny przepis ustawy, biorąc pod uwagę treść art. 399 kpk oraz to, że naruszenie nietykalności cielesnej jest ścigane z oskarżenia prywatnego, co wiąże się z koniecznością uzyskania stosownego oświadczenia odnośnie popierania oskarżenia od prokuratora. Następnie wyda orzeczenie respektujące treść przepisów procedury karnej i prawa karnego materialnego. W razie zaś zaistnienia takiej potrzeby Sąd Rejonowy swoje stanowisko uzasadni, zgodnie z wymogami art. 424 § 1 kpk.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.